

community

The New Apostolic Church around the world

04/2026/AI

Krishti, Kreu i Kishës

Kryeartikulli

Dera e hapur drejt qiellit

Shërbesa fetare

Trupi i Krishtit: Unitet në
diversitet

Doktrina

Më shumë sesa thjesht një
rutinë: Darka e Shenjtë

New Apostolic Church
International

■ Kryeartikulli

- 3 Dera e hapur drejt qiellit

■ Shërbesa fetare

- 4 Trupi i Krishtit: Unitet në diversitet

■ Një vizitë në Europë

- 10 Në tryezën e Zotit ka akoma vend

■ Këndi i fëmijëve

- 12 Ruajtësi i thesarit nga Etiopia
14 Për vizitë tek Ruslan në Almaty (Kazakistan)

■ Doktrina

- 16 Më shumë se sa thjesht një rutinë: Darka e Shenjtë

Dera e hapur drejt qiellit

Të dashur vëllezër dhe motra,

si shkon dikush në parajsë? Jo si një pyetje teorike, por mjaft konkrete: Çfarë të çon në bashkimin me Zotin - dhe çfarë të mban jashtë? Një aspekt i shëmbëlltyrës së djalit plangprishës na ofron një perspektivë interesante.

Djali plangprishës kthehet dhe i kërkon falje babait të tij. Babai i jep një rrobë të re, një unazë dhe këpucë të reja: "Djali im ishte i humbur - dhe u gjet." Festohet një festë e madhe: bashkimi midis babait dhe birit, bashkimi e të gjithë të pranishmëve, unitet në të gjithë diversitetin. Një bashkim i përsosur në dashuri. Dhe tani lind pyetja: Si hyn dikush në këtë festë?

Për të kuptuar se si dikush nuk mund të hyjë, le të shohim djalin e madh. Ai dëgjoi: "Vëllai yt është kthyer." Ai zemërohet dhe nuk hyn, por mbetet jashtë. Babai madje del tek ai dhe e fton brenda. Dera është e hapur. Por: Ai nuk dëshiron të hyjë fare.

Në bisedën pasuese midis babait dhe birit, bëhet e qartë: Djali i madh është i hidhëruar - i bllokuar në krenari dhe në një ego të kotë.

Kjo na tregon: Nuk është babai ai që e bllokoi rrugën për në festë. Vetë djali më i madh mbetet jashtë - i penguar nga

Foto: NAKI

pakënaqësia, nga krahasimi dhe pretendimi i të drejtave. Dera është e hapur, ftesa qëndron, rruga është e qartë. Por vetëm ata që janë të gatshëm të heqin dorë nga qëndrimet e tyre mund të hyjnë.

Në të njëjtën mënyrë, Zoti na fton: Mos qëndroni jashtë. Lëreni pas atë që na ndan - egoizmin, kotësinë, hidhërimin. Hyni në bashkimin që Zoti ofron. Dera është e hapur.

Me dashuri të përzemërt

Juaji

Helge Mutschler

Trupi i Krishtit: Unitet në diversitet

Photos: NAK Sudafrica

E diela e Pentakostit, 24. Mai 2026
në Kapstadt (Afrika e Jugut)

1 Korint 12,13:

*Sepse të gjithë u pagëzuam
nga një Frymë e vetme në një trup –
qofshin hebrej apo grekë, skllevër
apo të lirë - dhe të gjithëve na u dha
e njëjta Frymë për të pirë.*

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, në Pentekost përkujtojmë derdhjen e Frymës së Shenjtë. Por kjo është më shumë se një përkujtim. Ne e falënderojmë dhe e lavdërojmë Perëndinë për këtë derdhje të Frymës së Shenjtë. Për shkak të kësaj derdhjeje të Frymës së Shenjtë, ne mund ta përfjethëjmë praninë e Zotit në mesin tonë tani, këtu, sot. Sepse Fryma e Shenjtë është në veprim në tokë, sepse ajo vepron në Kishën e tij, ne mund ta përfjethëjmë se Zoti është vërtet i pranishëm. Ai nuk është larg në qiell. Ai është në mesin tonë. Ne mund ta dëgjojmë atë. Ne mund ta ndiejmë dashurinë e tij. Ne mund ta përfjethëjmë afërsinë e tij. Faleminderit, o Perëndi i plotfuqishëm, që dërgove Frymën tënde në tokë. Ne gjithashtu rrëfejmë besimin

tonë. Ne besojmë në Kishën e Krishtit. Ky është besimi ynë. Ne besojmë në Kishën e Krishtit. Pra, kur flasim për Kishën e Krishtit, kur besimi ynë flet për Kishën, nuk nënkuptojmë Kishën Apostolike të Re si një organizatë fetare të krijuar nga njerëzit. Ne nënkuptojmë Kishën e Krishtit, e cila është një vepër e Frymës së Shenjtë. Ajo është diçka e shenjtë, diçka e përsosur, e krijuar nga Fryma e Shenjtë. Kjo Kishë e Krishtit është mbledhja e besimtarëve të pagëzuar, ju e dini këtë tashmë, të cilët ndjekin Krishtin dhe e rrëfejnë atë si Zot. Oh, mund të flisja gjysëm ore vetëm për këtë fjalë të vetme. Besimtarët e pagëzuar që ndjekin Zotin dhe e rrëfejnë atë si Zotin e tyre. Kjo është Kisha e Krishtit.

Për ta përshkruar atë, sepse është pak e vështirë për t'u kuptuar, është shumë teologjike, Pali përdor një tablo, një tablo që të gjithë mund ta kuptojnë, tabllonë e trupit të Krishtit. Ai thotë, po, Krishti është në qiell. Kisha është trupi i tij në tokë. Pra, kjo është e lehtë për t'u imagjinuar. Koka, Krishti, është në qiell. Trupi i tij është në tokë.

Dhe kështu Krishti vazhdon punën e tij në tokë përmes trupit të tij. Koka është në qiell, por ai vazhdon punën e tij shpëtuese përmes trupit. Ai nuk u ndal dhe tha: "Në rregull, unë e kam bërë punën time, kam mbaruar, po kthehem tek Ati, ju vazhdoni." Jo, thotë ai, sepse ai është ende i pranishëm përmes Frymës së tij. Ai vazhdon punën e tij, atë që nisi kur ishte në tokë. Ai e kryen atë në tokë përmes trupit të tij. Çfarë bëri Jezusi kur ishte në tokë? Ai zbuloi natyrën e Perëndisë. Ai shpalli dashurinë e tij. Ai shpalli vullnetin e tij, fuqinë e tij, planin e tij të shpëtimit. Kjo ishte gjëja e parë që bëri kur ishte në tokë. Dhe pastaj ai i thirri mëkatarët në pendim dhe i ftoi ata ta ndiqnin. Kjo ishte pika e dytë. Ai gjithashtu u kujdes për të varfrit, të sëmurët, nevojtarët. Dhe ai i ndihmoi ata. Ai donte t'i ndihmonte ata, t'i shpëtonte ata nga vuajtjet e tyre. Ai gjithashtu shkoi te mëkatarët dhe u tregoi atyre: Ju jeni mëkatarë, por Perëndia ju do. Dhe ai u tregoi mëkatarëve se Perëndia i do ata dhe ai ndërmjetësoi për ta. Edhe për ata që nuk u penduan. Ai i deshi ata dhe u tregoi atyre se Perëndia i do ata, dhe ai ndërmjetësoi për ta. Dhe së fundmi, pika e pestë: ai mbledhi të vetët, dishepujt e tij. Ai donte që ata të ishin një. Kjo ishte

vepra e Jezu Krishtit kur ai ishte në tokë. Tani ai është në qiell, por ai vazhdon punën e tij në tokë. Ai vazhdon veprën e tij shpëtuese përmes trupit të tij, përmes grumbullimit të besimtarëve që ndjekin Krishtin, të cilët e rrëfejnë atë si Zotin e tyre. Dhe kush është kjo kishë? Kjo jemi ne. Është detyra jonë të kryejmë veprën që nisi Jezusi kur ishte në tokë. Sot, këtu në këtë vend, në vendin ku jetojmë. Dhe kështu,

dikush mund të përfjetojë veprën shpëtuese të Jezu Krishtit në tokë përmes trupit, përmes kishës. Dhe ne duhet të sigurohemi që njerëzit ta njohin këtë vepër shpëtuese që po vepron. Ne do ta ndajmë dashurinë e Perëndisë me njerëzit e tjerë. Dhe ne u bëjmë thirrje atyre: Pendohuni,

ju lutem ndiqni Krishtin. Ne përfjetojmë t'i ndihmojmë ata që vuajnë. Ne përfjetojmë t'i ndihmojmë të sëmurët dhe t'i ngushëllojmë ata. Ne duam që mëkatarët ta dinë: Perëndia ju do, edhe nëse jeni mëkatarë. Edhe nëse nuk besoni, edhe nëse nuk pendoheni, ne lutemi për shpëtimin tuaj. Dhe ne vazhdojmë veprën e Jezu Krishtit. Ne kontribuojmë në unitetin e popullit të Tij. Ky është Trupi i Krishtit. Ky është misioni i Tij.

Ky Trup është në tokë, ashtu siç ishte Jezusi Krishti në tokë. Kjo gjithashtu do të thotë se ka një kuptim tjetër pas tij.

Koka, Krishti, është në qiell. Trupi i tij është në tokë.

Do të thotë që Trupi i Krishtit, ne, gjithashtu përfshijmë të njëjtat gjëra që Jezusi përfshijti në tokë. Dhe mbajeni mend: Kur lexoni Ungjillin, Jezui Krishti ndonjëherë duket shumë i fuqishëm. Ai kreu mrekulli të mëdha. Dhe ai pati shumë sukses. Qindra, mijëra njerëz e ndoqën dhe e dëgjuan. Ai ishte shumë i fuqishëm. Ai u respektua, u admirua. Dhe pastaj, në vende të tjera ose në kohë të tjera, ai duket jashtëzakonisht i dobët. Ai u kritikua. Ai u refuzua. Ai u braktis. Askush nuk e ndoqi. Edhe dishepujt e tij u larguan. Dhe ai nuk ishte në gjendje as të mbrohej. Në disa vende, në disa raste, ai ishte shumë i fortë. Në ditë të tjera, në vende të tjera, ai ishte shumë i dobët. Por të gjithë e dimë se, në fakt, ai ishte absolutisht i fortë. Por forca e tij nuk qëndronte në numrin e mrekullive që kryente. Forca e tij nuk qëndronte në numrin e dishepujve të tij. Cila ishte forca e tij? Forca e tij ishte dashuria e tij për Perëndinë. Besnikëria e tij ndaj Perëndisë. Bindja e tij. Dhe kjo bindje, kjo besnikëri, kjo dashuri e bëri të mundur që ai të ringjallej nga të vdekurit dhe të hynte në mbretërinë e Perëndisë.

Kjo ishte forca e tij. Shikoni Trupin e Krishtit sot, Kishën e Krishtit. Përsëri, nuk është Kisha Apostolike e Re si një organizatë fetare. Bëhet fjalë për besimtarët, veprën e shpëtimit. Ndonjëherë, në disa vende, duket jashtëzakonisht e fortë. Mendoni për të kaluarën, një zhvillim të mrekullueshëm. Mijëra e mijëra marrje vule çdo vit. Një

shpërthim në anëtarësim. Dhe në disa vende ka kaq shumë anëtarë. Kisha Apostolike e Re është e respektuar. Besimi i krishterë është i respektuar. Të krishterët respektohen. Ata kanë shumë ndikim në shoqëri. Oh, duket shumë e fortë. Në raste të tjera dhe në vende të tjera, Kisha e Krishtit, ose ajo që ne mund të shohim nga Kisha e Krishtit, duket të

jetë jashtëzakonisht e dobët. Nuk ka sukses. Njerëzit nuk janë më të interesuar për Ungjillin. Në disa vende njerëzit, të krishterët, persekutohen vetëm sepse besojnë në Krishtin dhe e ndjekin atë. E njëjta histori. Ndonjëherë shumë e dobët në disa vende, ndonjëherë shumë e fortë në disa vende të tjera.

Por forca e vërtetë nuk është ndikimi, nuk është numri i anëtarëve, nuk janë paratë. Forca e Kishës së vërtetë të Krishtit, forca e besimtarëve besnikë që rrëfejnë Krishtin si Zotin e tyre, është besnikëria e tyre, është dashuria e tyre për Krishtin, është bindja e tyre. Dhe për shkak se ata ndjekin Krishtin deri në fund, sepse qëndrojnë besnikë, sepse respektojnë ligjin e Krishtit - duaj Zotin dhe të afërmin tënd - ata do të përfshijmë ringjalljen. Kjo është forca e saj. Dhe kështu misioni i apostujve, misioni i apostulatit në mbarë botën, nuk është thjesht të rrisë anëtarësinë e kishës sonë. Nuk bëhet fjalë për t'u bërë më të pasurit. Ua, ata kanë para. Nuk është për të pasë më shumë ndikim. Misioni i apostujve është t'u mësojnë besimtarëve t'i binden Ungjillit. Për të bërë atë që Jezusi na tha të bënim. Ky është misioni i vërtetë i

Misioni i apostujve është t'u mësojnë besimtarëve të ndjekin Ungjillin.

apostullit. Përsëri, forca e Kishës së Krishtit nuk është në anëtarësimin, në pasurinë financiare, ndikimin në botë, në pjesëmarrjen, çfarëdo qoftë. Dhe forca e apostulatit nuk qëndron në suksesin e tij. Bëhet fjalë për dashurinë, besimin dhe bindjen. Apostullati është dërguar për të na mësuar të bëjmë vullnetin e Perëndisë. Dhe kjo është arsyeja pse Pali thotë se Krishti është koka, sepse është koka ajo që vendos se çfarë duhet të bëjë trupi. Vendimet merren nga Jezu Krishti dhe kjo ka pasoja shumë të rëndësishme për Trupin e Krishtit, për Kishën e Krishtit. Kisha e vërtetë e Krishtit duhet të bëjë vullnetin e Jezu Krishtit. Jezusi erdhi dhe tha: "Unë vij të të jap jetën e përjetshme; mbretëria ime nuk është e kësaj bote". E tha shumë qartë. Fatkeqësisht, shumë të krishterë e kanë harruar këtë. E kam shumë seriozisht tani. Askush nuk mund të pretendojë të sundojë ose të dominojë një vend në emër të Jezu Krishtit. Askush

nuk mund të pretendojë të shkojë në luftë në emër të Jezu Krishtit. Askush. Askush nuk mund ta përdorë Ungjillin e Jezu Krishtit për të justifikuar dhunën dhe urrejtjen. Dua ta bëj shumë të qartë sepse jetojmë në një kohë ku njerëzit po i ngatërrojnë gjërat. Kreu i Kishës së Krishtit është Krishti. Ai vendos se çfarë do të ndodhë, çfarë duhet të bëjë Kisha e Krishtit. Dhe ai tha: "Mbretëria ime nuk është e kësaj bote". Ju nuk mund të sundoni në emër të Krishtit. Ju nuk mund të shkoni në luftë dhe të pretendoni se ju dërgoi Jezusi. Dhe ju nuk mund të justifikoni luftën, dhunën dhe urrejtjen me Ungjillin. Kjo është njëra nga pikat.

Pika e dytë. Ka shumë të krishterë që duan ta përdorin Ungjillin për t'u pasuruar. E kuptoni besoj Ungjillin e prosperitetit, shumë popullor këto ditë. Nëse luteni, nëse besoni, nëse jepni sakrificat tuaja, do të bëheni të pasur

Majtas: Helge Mutschler emërohet apostull kryesor
Djathtas: Apostulli kryesor Helge Mutschler nxjerr në pension paraardhësin e tij Jean-Luc Schneider

dhe të gjitha problemet tuaja do të zgjidhen. Ku thuhet kjo në Bibël? Nuk e di, duhet të kemi një Bibël tjetër? Jezusi tha: "Nuk mund t'i shërbeni edhe Perëndisë edhe parave." Kjo nuk funksionon. Ai nuk tha: "Unë erdha që të gjithë të varfrit të bëhen të pasur." Ai gjithashtu nuk tha: "Unë erdha që të gjithë të pasurit të bëhen të varfër." Jo, ai thjesht tha: "Unë erdha t'ju jap jetë të përjetshme." Ai nuk donte të zgjidhte të gjitha problemet në tokë. Ai u identifikua me të varfrit. Mos harroni, Jezu Krishti u identifikua me të varfrit, të sëmurët, të refuzuarit, mëkatarët. Ky është Ungjilli. Kjo do të thotë që ne nuk mund ta përdorim thjesht Ungjillin për çështje tokësore. Do të thotë që pasuria tokësore nuk është domosdoshmërisht një bekim. Kjo gjithashtu do të thotë që pasuria nuk ju pengon të shpëtoheni. Kjo gjithashtu do të thotë që varfëria nuk është një mallkim. Do të thotë gjithashtu se varfëria nuk është garanci për shpëtim. Meqenëse je i varfër, do të shpëtohesh. Thjesht, shpëtimi nuk ka të bëjë fare me këtë. Për t'u shpëtuar, duhet të ndjekësh Krishtin dhe të bësh vullnetin e Perëndisë. Jezusi e përmbloodhi vullnetin e Perëndisë shkurtimisht:

"Duaje Perëndinë dhe duaje të afërmin tënd". Vëllezër dhe motra, ky është Ungjilli. Dhe kjo është detyra e Kishës së Krishtit. Gjithashtu nuk është vullneti i Kreut të Kishës së Krishtit që mëkatarët të ndëshkohen ose që mëkatarët të detyrohen të ndryshojnë dhe të pendohen. Jezusi nuk detyroi kurrë askënd. Nuk është detyra e Kishës të krijojë një hierarki mëkatesh. Disa mëkate janë shumë serioze; ato janë vdekjeprurëse. Dhe të tjerat nuk janë aq serioze. Dhe mëkatet e mia nuk janë aspak serioze. Nuk është detyra e apostulatit, nuk është detyra e Kishës së Krishtit, të krijojë një hierarki mëkatesh. Krishti dëshiron që ne t'i duam mëkatarët dhe t'i ndihmojmë ata të shpëtohen. Konvertimi i mëkatarit është një çështje midis Perëndisë dhe mëkatarit. Ne nuk mund ta detyrojmë shpëtimin. Ne nuk mund ta detyrojmë konvertimin, dhe nuk duam ta bëjmë këtë. Krishti është koka. Dhe sigurisht, të gjithë anëtarët, besimtarët, ne jemi anëtarët e këtij trupi. Ne e njohim këtë tablo.

Kemi dëgjuar për këtë. Anëtarët e trupit janë të gjithë shumë të ndryshëm. Ka të mëdhenj, të vegjël, të pasur, të varfër. Shumë të mençur. Të tjerë që janë më pak të mençur. Ky është një fakt. Anëtarët janë shumë të ndryshëm. Por ajo që Pali po thotë me këtë tablo të trupit të Krishtit është se secili prej tyre është i nevojshëm. Dhe kjo larmi anëtarësh të kishës së Krishtit është vullneti i Perëndisë. Kjo nuk është

rastësi. Në rregull, duhet të merremi me të sepse të gjithë janë të ndryshëm. Jo, jo, jo. Ky është vullneti i Perëndisë. Ky është kuptimi i kësaj tabloje të trupit. Ata qëllimisht kanë dhunti të ndryshme, misione të ndryshme, role të ndryshme. Ata janë krejtësisht të ndryshëm. Ka të fortë. Dhe ka të dobët. Oh po, duke folur për të fortë dhe të dobët, cilët janë të dobët? Epo, nga perspektiva e Kejp Taunit, të dobët janë në kontinentet e tjera. Po? Ky është një rrezik për kishën tonë si Kisha Apostolike e Re. Dhe në një nivel shpirtëror, është një rrezik për Kishën e Krishtit. Secili ka një kuptim të ndryshëm përse i përket kësaj dobësie. A mund të flas singërisht? Disa thonë: "Oh, në Evropë janë kaq të dobët sepse anëtarësia e tyre po bie. Besimi evropian po bie. Ata janë të dobët. Ne jemi të fortë." Dhe ndoshta thonë në Evropë: "Oh, në disa vende jashtë Evropës kanë një kuptim kaq të dobët të Ungjillit, të teologjisë, sa që nuk janë as në gjendje të shpjegojnë Trinitetin - një kuptim kaq i dobët. Ata janë të dobët." Ose ata e tolerojnë këtë, të tjerë e tolerojnë atë. Dhe këto gjëra po ndodhin në kishë. Ata janë të dobët. Besoni një gjë në përvojën time. Të gjithë ne,

pa përjashtim, jemi të dobët në sytë e dikujt tjetër. Ndër të gjithë ne është dikush që mendon: "Ky person është i dobët. Unë jam i fortë." Por ajo që ka rëndësi për Krishtin është pikërisht mënyra se si i trajtojmë të dobët.

Çfarëdo që të bëni për një nga më të vegjlit e këtyre vëllezërve dhe motrave, bëjeni për mua. Vëllezër dhe motra, më falni për tonin tim disi serioz. Por për të ardhmen e Kishës, është shumë e rëndësishme që të pranojmë se disa njerëz i konsiderojmë të dobët, dhe të tjerë na konsiderojnë neve të dobët. Nuk po diskutoj fare se kush ka të drejtë dhe kush ka gabim. Thjesht po u them të gjithëve: Mbani mend atë që tha Jezusi: "Çfarëdo që të bëni për një nga më të vegjlit e këtyre vëllezërve dhe motrave - domethënë, atë që është shumë i dobët në sytë tuaj - mënyrën se si e trajtoni atë - çfarëdo që të bëni për të, bëjeni për mua". Kjo është thelbësore për të ardhmen dhe unitetin e Kishës sonë. Mënyra se si i trajtojmë të dobët dëshmon për praninë e Krishtit në Kishën tonë. Mënyra se si trajtohen të dobët midis nesh zbulon dhe dëshmon për praninë e Krishtit midis nesh. Ju lutem mbajeni këtë mendim në zemrat dhe shpirtat tuaj, edhe për të ardhmen.

Dobësitë dhe larmia e gjymtyrëve të trupit nuk do ta pengojnë përfundimin e tij. Fryma e Shenjtë do të vazhdojë të punojë dhe do ta çojë punën e saj në përfundim. Sigurisht, ne nuk mund ta shohim këtë përfundim sot. Aspak, sepse asnjë përsosmëri nuk është e dukshme. Kudo shohim mëkatarë të varfër. Por ne e dimë, ne e dimë se Fryma e Shenjtë po bën një punë të përsosur dhe se ajo do ta përfundojë punën e saj të shpëtimit dhe se bashkësia nuse e Krishtit do të jetë e përgatitur. Çfarë ka rëndësi për ju dhe për mua? Besnikëria jonë, dashuria jonë, bindja jonë këtu dhe tani, në kushtet në të cilat jetojmë. Ajo që ka rëndësi është se si i trajtojmë mëkatarët, të dobët, fqinjët tanë. Ata që ndjekin Krishtin dhe e rrëfejnë atë si Zotin e tyre do të përjetojnë ringjalljen.

MENDIME KYÇE.

Kisha dëshmon për praninë e Krishtit në tokë. Krishti udhëheq Kishën. Anëtarët e Kishës janë të bashkuar në Krishtin dhe i shërbejnë njëri-tjetrit. Fryma e Shenjtë e përgatit Kishën për Ardhjen e Dytë të Krishtit.

Në tryezën e Zotit ka akoma vend

Imagjino sikur mbërrin në një tavolinë të shtruar në mënyrë festive – dhe çdo vend duket se është i zënë. Shikon përreth, heziton për një moment dhe pyet veten: A ka vend edhe për mua këtu?

■ Photos: NAK Gjermania e Veriut dhe e Lindjes

Apostulli kryesor Helge Mutschler përdori pikërisht këtë tablo më 31 maj 2026 në Stendal (Gjermani) – në shërbesën e tij të parë si apostull kryesor.

Në tryezën e Trinisë

Një javë pas Pentekostit, Kisha feston të Dielën e Trinisë, Festën e Trinisë së Shenjtë.

Apostulli Kryesor e përmbledhi misterin e Trinisë me fjalët e Jezusit: “Ti në mua dhe unë në ty”. Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë janë të ndryshëm, por megjithatë në mënyrë të përkryer janë një – në afërsi, besim, marrëdhënie dhe dashuri. Për ta ilustruar këtë, ai iu referua një tabloje të njohur të Trinisë: tre figura në një tryezë, kupa në qendër, përballë njëra-tjetrës në paqe. Dhe pastaj vështrimi vendimtar në anën e hapur të tryezës: “Këtu ka ende vend”.

"Edhe ata duhet të jenë brenda nesh."

Jezusi lutet jo vetëm për dishepujt dhe apostujt e tij, por edhe “për të gjithë ne, për ju dhe për mua, kudo që të jeni tani, Jezu Krishti po lutet për ju”. Premtimi i parë i madh: Askush nuk përjashtohet nga kjo lutje.

“Ka vend për ju në këtë tryezë, dhe për mua gjithashtu, dhe për të gjithë ne si bashkësi. Sepse Perëndia është dashuri, dhe dashuria na detyron të bëjmë vend në këtë tryezë.” Kjo është pikërisht ajo që dëshiron Jezu Krishti: që njerëzit jo vetëm ta vëzhgojnë Perëndinë nga jashtë, por të tërhiqen në shoqëri me të.

Si vjen dikush në këtë tryezë? Apostulli Kryesor përmendi ftesën e Perëndisë përmes Fjalës së tij, rilindjen e ujit dhe të Frymës, dhe Darkën e Shenjtë si ushqim dhe pije në këtë

Kori shoqëron me muzikë shërbesën fetare

"Që bota të besojë"

Kërkesa e tretë e Jezusit e kthen shikimin e tij nga jashtë: "që bota të besojë". Bota karakterizohet nga mosbesimi, frika, distanca dhe marrëdhëniet e prishura. E megjithatë, një dëshirë e thellë mbetet brenda njerëzimit, "...sepse kjo na lidh si qenie njerëzore; është natyra jonë njerëzore, dëshira për të zënë përsëri vendin tonë dhe për të pasur paqe". Besimi mund të rritet kur njerëzit përjetojnë se në bashkësi - pavarësisht të gjitha papërsosmërive të tij - ka shoqëri të vërtetë në tryezë: një bashkim i mbështetur në dashurinë e Zotit.

tryezë. "Perëndia ka shkruar një ftesë për të gjithë ne", që do të thotë: "Ejani dhe uluni në këtë tryezë".

Nuk është e nevojshme ta meritosh këtë shoqëri. Besim do të thotë: të besosh dhe të ulesh.

"Që të gjithë të jenë një"

Kërkesa e dytë e Jezusit ishte: "që të gjithë të jenë një". Dhe "të gjithë", sqaroi apstulli kryesor, do të thotë në të vërtetë të gjithë: "Ka të dobët dhe të fortë, të mëdhenj dhe të vegjël, të pasur dhe të varfër. Ka progresivë dhe konservatorë. Le të jenë të gjithë një".

"Nuk duhet dhe nuk është e nevojshme që të gjithë të mendojmë dhe të ndiejmë njësoj, të kemi të njëjtin këndvështrim ose të jemi miq me njëri-tjetrin personalisht. Nuk ka dashtë të thotë fare këtë". Uniteti lind aty ku njerëz të ndryshëm janë të lidhur me një dashuri dhe një qëllim: Ardhjen e Dytë të Krishtit.

Por realiteti është shpesh i ndryshëm. Apstulli kryesor Mutschler foli për shoqërinë e prishur, e thyer tashmë në tryezë: "Që nga Adami dhe Eva, marrëdhëniet janë prishur". Prishje të tilla shfaqen në marrëdhënien me veten, me të afërmin dhe me Zotin: kur njerëzit e konsiderojnë veten të padenj, kur i largojnë të tjerët, kur nuk i pranojnë ata ose kur e largojnë Zotin nga jeta e tyre.

Rruga e kthimit nuk fillon me arritjet njerëzore, por në kryqin e Krishtit. Atje, Zoti zbulon veten si i dashuri. Pajtimi bëhet i mundur vetëm atje. "Është Zoti, është Jezu Krishti, që dëshiron ta afrojë karrigen me bashkimin në tryezë."

Një ditë do të ketë shoqëri të përsosur në tryezë: me Zotin, me të gjallët dhe të vdekurit, pa shtirje, pa fallsitet dhe në gëzim të përsosur. "Ne do ta festojmë Zotin sepse do ta njohim sa i bukur është Zoti".

Deri atëherë, ftesa qëndron: Tryeza është përgatitur, vendi është i lirë - dhe Krishti e tërheq karrigen përpara.

MENDIME KYÇE

Gjoni 17,20.21:

Por unë lutem jo vetëm për ta, por edhe për ata që do të besojnë në mua nëpërmjet fjalës së tyre, që të jenë të gjithë një. Ashtu si ti, o Atë, je në mua dhe unë në ty, ashtu do të jenë edhe ata në ne, që bota të besojë se ti më ke dërguar.

Zoti është dashuri në unitet të përsosur të Atit, Birit dhe Frymës së Shenjtë. Në lutjen kryepriiftërore, Jezusi kërkon që ne të tërhiqemi në këtë dashuri, që të jemi të gjithë një dhe që bota ta shohë dhe ta besojë atë.

RUAJTËSI I THESARIT NGA ETIOPIA

RUAJTËSI I THESARIT NGA ETIOPIA

Një ditë, një engjëll i erdhi Filipit, një diakoni të kishës në Jerusalem, dhe i tha: “Shko

në rrugën që të çon nga Jerusalemi për në jug.”

Filipi iu bind. Ishte një vend i vetmuar.

Në rrugë, ai pa një karrocë. Në të ishte ulur një burrë i rëndësishëm etiopian, një ruajtës thesari, dikush që ishte përgjegjës për financat e mbretëreshës. Ai kishte qenë në Jerusalem për t'u lutur dhe tani po kthehej në vendin e tij.

Fryma e Shenjtë i tha Filipit: “Shko te ajo karrocë dhe qëndro pranë saj.” Filipi e bëri

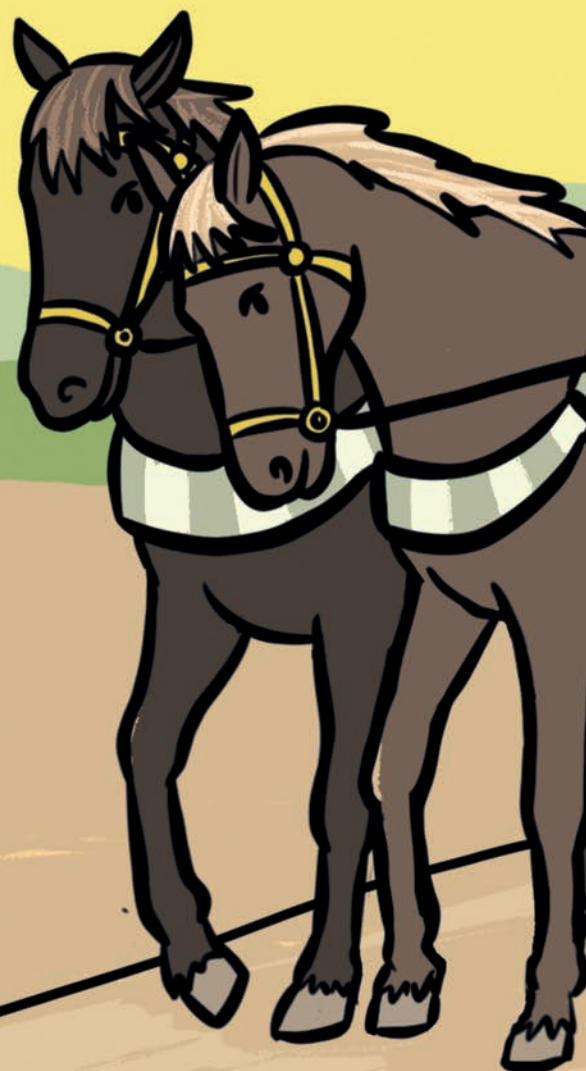
këtë. Ai e dëgjoi burrin duke lexuar me zë të lartë nga libri i profetit Isaia. Bëhej fjalë për dikë që është i qetë si një qengj.

Filipi pyeti: “A e kupton atë që po lexon?” Ruajtësi i thesarit iu përgjigj: “Si mund

ta kuptoj nëse askush nuk ma shpjegon?”

Filipi hipi në karrocë dhe u ul me burrin. Ai i shpjegoi se profeti po fliste për Jezusin. Arkëtari dëgjonte me vëmendje. Filipi i tregoi se çfarë u kishte mësuar Jezusi njerëzve.

Ndërsa vazhdonin udhëtimin e tyre, ata arritën në një burim. Burri tregoi me gisht drejt tij dhe pyeti: “A mund të më pagëzosh?” Të dy hynë në ujë

dhe Filipi e pagëzoi ruajtësin e thesarit.

Kur dolën nga uji, Filipi u zhduk papritur. Perëndia e kishte dërguar atë në një vend tjetër.

Ruajtësi i thesarit nuk e pa më kurrë Filipin, por u gëzua shumë nga takimi dhe vazhdoi me gëzim rrugën e tij për në shtëpi.

PËR VIZITË TEK RUSLAN NË ALMATY (KAZAKISTAN)

Emri im është Ruslan dhe kjo është motra ime e vogël, Sofia. Ne jetojmë në Almaty, qyteti më i madh në Kazakistan, një vend i madh në jug të Rusisë. Përveç gjuhës kazake, shumë njerëz flasin edhe rusisht.

Unë dhe Sofia kohët e fundit u bëmë me një motër të vogël: Alisa.

Këtu mund ta shihni familjen time. Jam dhjetë vjeç dhe shkoj në shkollë. Lëndët e mia të preferuara janë matematika, arti, sporti dhe historia. Gjithashtu më pëlqen gjeografia dhe më pëlqen të mësoj rreth qyteteve dhe monumenteve të tyre. Sofia është në klasën e dytë. Babai im punon në një bankë dhe nëna ime kujdeset për ne fëmijët.

Më pëlqen të luaj sport me babanë tim. Gjithashtu më pëlqejnë lojërat e tavolinës (shah, tavëll etj.) dhe lojërat kompjuterike. Ndonjëherë shkojmë në kinema si familje dhe darkojmë rreth zjarrit në mbrëmje. Më pëlqen kur jemi të gjithë bashkë. Gjithashtu dal shpesh jashtë në natyrë dhe shikoj kafshët. I dua kafshët!

Më pëlqejnë shumë makaronat. Ato shpesh bëhen ende me dorë në restorantet kazake.

Kazakistani është shtëpia e grupeve të ndryshme etnike, të cilat janë të gjitha në miqësi me njëra-tjetrën. Kultura jonë ka përvetësuar shumë ndikime nga vendet fqinje: Kina, Mongolia, Kirxhikistani dhe Rusia. Një traditë kazake është konkursi i këngës Aitys. Në këtë konkurs, dy poetë dhe këngëtarë improvizues konkurrojnë kundër njëri-tjetrit, duke luajtur një instrument tradicional të quajtur dombra dhe duke iu përgjigjur njëri-tjetrit me vargje të rimuara spontanisht.

Jam krenar që jetoj në Kazakistan. Vendi ynë është i gjerë dhe ka shumë peizazhe të ndryshme. Në perëndim dhe veri, kryesisht gjen stepa të sheshta, ndërsa në juglindje dhe verilindje, ka male të larta, të ndërthurura me lumenj dhe liqene.

Unë besoj në Zot dhe se Ai është gjithmonë me mua. Unë dhe familja ime shkojmë në kishë çdo të dielë. Ndiem gjithmonë ngrohtë dhe i mirëpritur midis bashkëbesimtarëve të mi.

Ilustrimi: Pavlo Syvak/apobee.stock

Më shumë se sa thjesht një ritual: Darka e Shenjtë

Pas pendimit, lutjes së Zotit dhe faljes së mëkateve, fokusi kthehet në thelb të shërbesës: Darka e Shenjtë. Përse lutja e sakrificës, shenjtërimi dhe ndarja e Darkës janë shumë më tepër se një procedurë fikse - dhe se si Krishti e takon bashkësinë e tij në to, na e tregon pjesa e dytë e shkrimit mësimor.

E ashtuquajtura lutje e sakrificës është lutja e dytë brenda shërbesës. Thuhet pas faljes së mëkateve (Absolution) dhe para marrjes së Darkës së Shenjtë. Në lutjen e sakrificës, fokusi qëndron te sakrifica e Jezu Krishtit dhe të mirat e shpëtimit që lidhen me të. Për të gjitha këto, njeriu mund të falënderojë menjëherë Perëndinë, Birin, i cili u bë njeri në Jezu Krishtin dhe Shpirtin e Shenjtë, i cili është i pranishëm në Kishë.

Falënderimi mund t'i shprehet Jezu Krishtit për faktin se vdekja e tij flijuese në Golgotë bëri të mundur faljen e mëkateve dhe të sakramenteve. Dikush mund të jetë mirënjohës që mëkatet e personit të penduar vërtetë janë falur. Në këtë pikë mund të bëhet edhe kërkesa për të marrë forcën nga Fryma e Shenjtë për të shmangur mëkatin, për të mposhtur të keqen dhe për të arritur denjësinë.

Shprehen falenderime edhe për themelin e Kishës dhe misionin e Apostujve, nëpërmjet të cilit Ungjilli mund të shpallet në mënyrë të pastër dhe nëpërmjet të cilit sakramentet mund t'u jepen plotësisht të gjallëve dhe të vdekurve. Falënderojmë gjithashtu që keni mundësi të festojmë Darkën e Shenjtë, në të cilën shijojmë trupin dhe gjakun e Krishtit për shpëtimin tonë.

Lutja drejtuar Frymës së Shenjtë

Thirrja e Shpirtit të Shenjtë - epikleza - duhet të ketë vendin e saj edhe në lutjen e sakrificës. Bëhet me vetëdijen se jo vetëm sakramentet, dhe kështu edhe Darka e Shenjtë, janë të lidhura ngushtë me Shpirtin e Shenjtë, por se jeta e krishterë duhet të shpalojë nën mbretërimin e Shpirtit (Galatasve 5,18).

Shpirti i Shenjtë është prania e Zotit në kohën midis Ngjitjes në Qiell dhe Ardhyes së Dytë të Krishtit. Ai është "Ngushëlluesi tjetër" (Avokati), i cili na kujton fjalën dhe veprën e Jezu Krishtit dhe i bën ato të pranishme (Gjoni 14,26). Shpirti i Shenjtë e lavdëron Krishtin (Gjoni 16,14); ai dëshmon dhe sjell praninë e tij në Kishë (Kodeksi Katolik 3.4.13). Në këtë drejtim, është më se e përshtatshme që Katekizmi thotë: "Kisha dhe Shpirti i Shenjtë janë të lidhura së bashku" (Kodeksi Katolik 3.5.5.1).

Fryma e Shenjtë është prania e Zotit në kohën midis Ngjitjes në Qiell dhe Ardhyes së Dytë të Krishtit. Katekizmi pohon në lidhje me marrëdhënien midis Darkës së Shenjtë dhe Frymës së Shenjtë sa vijon: "Shenjtërimi i bukës dhe verës për Darkën e Shenjtë është i mundur vetëm sepse Fryma e Shenjtë është aktive në këtë akt; kështu, fuqia e Frymës së Shenjtë krijon realitet hyjnor përmes fjalëve njerëzore. Një Darkë e Shenjtë plotësisht e vlefshme - prania e vërtetë e

Trupit dhe Gjakut të Krishtit - ndodh kur ajo mbështetet nga fuqia e Frymës së Shenjtë dhe kur shenjtërimi (Konsekracioni) i elementëve të Darkës së Shenjtë kryhet në bazë të autoritetit të dhënë nga Apostujt" (KNK 3.5.5.2).

Prandaj, Fryma e Shenjtë duhet të përmendet drejtpërdrejt në lutjen e sakrificës dhe duhet t'i bëhet thirrje fuqisë së saj. Në të njëjtën kohë, Frymës së Shenjtë duhet t'i kërkohet që të gjithë të mund të marrin Darkën e Shenjtë denjësisht dhe për shpëtimin e tyre.

Përgatitja dhe shenjtërimi

Pas lutjes së sakrificës, drejtuesi i shërbesës thotë këto fjalë, të cilat sinjalizojnë fillimin e aktit të shenjtërimit: "Tani do festojmë Darkën e Shenjtë". Këto fjalë gjithashtu bëjnë të qartë se Darka e Shenjtë është gjithmonë një vakt i përbashkët. Ata që janë mbledhur në emër të Trinitisë së Zotit, tani festojnë së bashku Darkën e Shenjtë, në të cilën Zoti i ringjallur është me të vërtetë i pranishëm.

Hapja e kupave zakonisht nuk bëhet nga drejtuesi i shërbesës, por nga priftërinjtë dhe priftëreshat që janë caktuar më parë për këtë qëllim. Nëse nuk ka priftërinj të tjerë, ky akt mund të kryhet nga diakonët. Nëpërmjet këtij akti vihen në dispozicion elementet natyrore të nevojshme për Darkën e Shenjtë. Dhuratat natyrore – buka dhe vera – janë tani të pranishme. Kjo pasohet nga konfirmimi i qartë me fjalët: "Tani tryeza e Zotit është përgatitur". Altari është tani tryeza në të cilën Jezusi feston Darkën e Zotit me bashkësinë e tij.

Në Darkën e Shenjtë, sakrifica që bëri Jezusi në Golgotë, si dhe trupi dhe gjaku i Krishtit, janë të pranishme vetëm kur

veprimi kryhet nga shërbëtorët e autorizuar shpirtërorë. Përveç anëtarëve të apostulatit, kanë autoritet vetëm shërbëtorët shpirtërorë me detyrë priftërore.

Në mënyrë që të festohet një Darkë e Zotit plotësisht e vlefshme, janë të nevojshme autoriteti nga apostulati, elementët e bukës dhe verës dhe thënia e formulës së Darkës së Zotit. Çdo gabim gjatë thënies së kësaj formule nuk e rrezikon përfundimin e sakramentit; Dyshimet për besimin ose dobësitë e tjera njerëzore nga ana e drejtuesit të shërbesës nuk ndikojnë ose rrezikojnë realizimin e një Darke të Shenjtë plotësisht të vlefshme. Jezu Krishti është Zoti i sakramentit, ai e themeloi atë, ai u dha autoritet atyre që e kryejnë atë, Fryma e Shenjtë e bën tani autoritetin efektiv.

Formula dhe rëndësia e saj

Formula e shenjtërimit të Darkës së Shenjtë është e detyrueshme për të gjitha shërbesat apostolike të reja dhe thotë: “Në emër të Perëndisë, Atit, Birit dhe Frymës së Shenjtë, unë shenjtëroj bukën dhe verën për Darkën e Zotit dhe vendos mbi të sakrificën e Jezu Krishtit të dhënë njëherë por e vlefshme përgjithmonë, sepse Zoti mori bukën dhe verën, falënderoi dhe tha: Ky është trupi im, që flijohet për ju. Ky është gjaku im i besëlidhjes së re, që derdhet për faljen e shumë të mëkateve. Hani dhe pijeni! Bëjeni këtë në përkujtimin tim. Sepse sa herë të hani nga kjo bukë dhe pini nga kjo verë, ju do të shpallni vdekjen e Zotit derisa ai të vijë përsëri. Amen!”

Në fillim të formulës së shenjtërimit me tre pjesë është thirrja e trinitës së Perëndisë. Kjo e bën të qartë se jo shërbëtori, por Trinia e Perëndisë është vepruesi i vetëm i sakramentit. Çdo gjë që vijon ndodh sipas vullnetit të Perëndisë nëpërmjet fuqisë së Frymës së Shenjtë. Ndarja ka të bëjë me “bukën dhe verën”, të cilat mund të jenë vetëm bartësit e trupit dhe gjakut të Krishtit. Elementet sakramentale dhe natyra e tyre janë madje objekte besimi. Artikulli i shtatë i besimit thotë se Darka e Zotit “festohet me bukë pa maja dhe verë” (KNK 2.4.7). Artikulli i shtatë i besimit gjithashtu thekson se sakrifica që bëri Jezusi në Golgota është baza për Darkën e Shenjtë. Sakrifica e Jezu Krishtit, pasi u bë, është e pranishme në festimin e Darkës së Zotit, në mënyrë që ata që marrin pjesë në të mund të shpallin me bindje vdekjen sakrifikuese të Zotit (KNK 8.2.13).

Pas kësaj, citohen fjalët e Jezusit (“Sepse Zoti mori bukën dhe verën, falënderoi dhe tha”) në themelimin e vaktit. Kjo pjesë e formulës së Darkës së Zotit bazohet në 1 Korintasve 11,23–25 dhe Mateu 26,26–28. Në Darkën e Shenjtë, trupi dhe gjaku i Krishtit merren në bukën dhe verën. Përmes sakrificës, vendoset një besëlidhje e re, në të cilën të gjithë ata që besojnë në Jezu Krishtin dhe janë pagëzuar mund të marrin pjesë në të.

Buka dhe vera nuk ndryshojnë në substancën e tyre nga shenjtërimi dhe të folurit e fjalëve të themelimit. Përkundrazi, shtohet substanca e trupit dhe gjakut të Jezusit (konsubstancim). Brenda Darkës së Shenjtë, buka dhe vera korrespondojnë me natyrën njerëzore, dhe trupi dhe gjaku me natyrën hyjnore të Krishtit. Buka dhe vera nuk janë metafora ose simbole për trupin dhe gjakun e Krishtit; përkundrazi, trupi dhe gjaku i Krishtit janë vërtet të pranishëm, domethënë, Jezu Krishti është i pranishëm trupërisht. Kjo mënyrë pranie quhet Prania e Vërtetë (KNK 8.2.12).

Fjalët e Jezusit, “Bëjeni këtë në përkujtimin tim”, përmbajnë dy aspekte: Fjalët e Jezusit e bëjnë të qartë se ky festim nuk duhet të jetë një ngjarje e njëhershme; Jezusi urdhëron përsëritjen e tij. festimi i përsëritur i Darkës së Shenjtë, që gjendet në të gjitha kishat, nuk ndodh thjesht si një traditë që u zhvillua në komunitetin e hershëm të krishterë, por më tepër si rezultat i urdhrat të Jezusit në themelimin e vaktit. Fjalët e Jezusit nuk specifikojnë se sa shpesh duhet të festohet Darka e Shenjtë. Kisha e parë në Jeruzalem, siç raportohet në Veprat 2,42, 46, “vazhdimisht i përkushtohet mësimin të apostujve dhe bashkësisë, thyerjes së bukës dhe lutjes”. Prandaj, mund të supozohet se Darka e Shenjtë festohet relativisht shpesh.

Në të njëjtën kohë, shprehet se çdo festim i Darkës së Shenjtë përkujton themelimin e kësaj Darke të Shenjtë dhe vdekjen sakrifkuese të Jezusit. Për këtë arsye, Darka e Shenjtë është gjithashtu një vakt përkujtimor (për konceptin e "vaktit përkujtimor", shih KNK 8.2.8).

Fjala përmbyllëse e formulës për Darkën e Shenjtë (1 Korintasve 11,26) flet për rëndësinë e kësaj Darke të Shenjtë për ata që morën pjesë në festim. Kjo fjali është me sa duket një shtesë në traditën origjinale të marrjes së Darkës së Shenjtë, e cila buron nga Apostulli Pal, dhe thotë: Kushdo që merr pjesë në bukën dhe verën rrëfen rëndësinë shpëtuese të vdekjes së Jezusit. Shtesa pasuese, "derisa ai [Zoti] të vijë përsëri", tregon se Darka e Shenjtë, dhe bashkë me të të gjitha sakramentet e tjera, janë mjete të nevojshme për shpëtim deri në Ardhjen e Dytë të Krishtit.

Marrja e sakramentit

Pas shenjtërimit të elementëve të Darkës së Shenjtë, drejtuesi ju jep së pari Darkën shërbëtorëve shpirtërorë. Kjo e bën të qartë se posti dhe sakramenti janë dhurata nga Zoti për bashkësinë e tij.

Më pas ftohet bashkësia të marrë Darkën e Shenjtë. Me fjalët: "Tani Zoti ju fton të merrni Darkën e Shenjtë", bëhet e qartë se Jezu Krishti po i thërret ata në tryezën e përbashkët; pra jo ai që drejton shërbesën, por vetë Zoti.

Hostja e shenjtëruar jepet nga një prift ose priftëreshë me fjalët: "Trupi dhe gjaku i Jezusit, të jepen ty". Formula për prezantim thekson edhe një herë se me hostjen, trupi dhe gjaku i vërtetë i Jezusit i jepen marrësit. Prandaj, është e nevojshme të jepet hostja në një mënyrë dinjitoze.

Kur anëtarët e bashkësisë së bashku marrin hostjen e shenjtëruar, bëhet e qartë se Darka e Shenjtë është gjithashtu një vakt i përbashkët. KNK 8.2.10 shpjegon: "Darka e Shenjtë është një vakt i përbashkët në tre aspekte: Në marrjen e Darkës së Shenjtë, Biri i mishëruar dhe i lavdëruar i Perëndisë së pari han Darkën me apostujt e tij. Me anë të kësaj përsëritet edhe një herë situata origjinale në themelimin e Darkës së Shenjtë. I Ringjalluri vendos

gjithashtu marrjen e Darkës së Shenjtë me besimtarin që merr pjesë denjësisht në këtë vakt dhe për shpëtimin e tij. Për më tepër, bashkësia në marrjen e Darkës së Shenjtë ndan këtë Darkë me njëri-tjetrin."

Mbulimi i kupave

Mbulimi i kupave është shenja që tregon se dhënia e Darkës së Shenjtë ka mbaruar. Elementet e nevojshme për Darkën e Shenjtë nuk janë më të pranishme. Elementet e shenjtëruara nuk përmbajnë më Trupin dhe Gjakun e Krishtit. Hostjet e shenjtëruara janë të lidhura në mënyrë të pandashme me të gjithë festimin e Darkës së Shenjtë dhe nuk mund të ndahen prej saj. KNK 8.2.12 thotë: "Trupi dhe Gjaku i Krishtit mbeten të pranishëm në hostjet e shenjtëruara derisa të arrijnë te marrësit e tyre të caktuar." Kjo deklaratë duhet interpretuar si referencë për bashkësinë specifike që merr pjesë në Darkën e Shenjtë, anëtarët e së cilës konsiderohen marrësit e menjëhershëm të hostjeve të shenjtëruara.

Masthead

Publikuesi: Helge Mutschler, Überlandstrasse 243, 8051 Zürich/Switzerland

Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Germany

Editori: Simon Heiniger

Pasqyra

04.10.2026	Dinslaken (Gjermani)
10.10.2026	Auckland (Zelanda e Re)
11.10.2026	Auckland (Zelanda e Re)
24.10.2026	Zongo (RD Kongo)
25.10.2026	Bangui (Afrika Qendrore)
01.11.2026	Tuttlingen (Gjermani)
08.11.2026	South Bend (USA)
22.11.2026	Zürich-Seebach (Zvicer)
29.11.2026	Abidjan (Bregu i Fildishtë)
06.12.2026	Herford (Gjermani)
13.12.2026	Mbombela (Afrika e Jugut)
20.12.2026	Barnim (Gjermani)
25.12.2026	Braunschweig (Gjermani)

New Apostolic Church
International

